

раздвижи града, а много други. Сега ще настане, отново, мъртвило. Сега ще бъде по-мъртво отъ всѣкога... Значи и вие не носите огънь?

АНДРЕЙ. Разбирамъ ви... Мнозина ли, казвате, чакатъ? Отъ дълго ли чакатъ? Искате ли? Вие нищо не искате, г-жице, вие само мечтаете. Не може, ако се иска, да се чака осемъ години и то само единъ човѣкъ. Какво съмъ азъ? Самъ ме съмъ нищо. Тука има други, много по силни отъ мене. И ако само азъ съмъ нѣкаква надѣжда, дълго има да носите своята болка, като онзи тамъ. /сочи "Човѣка подъ бремене"/

ЛИЛИЯ. Защо го коришъ, Андрей?

АНДРЕЙ. Защото и той много е рѣдясалъ.

МИРА. Не сте справедливъ. Вие, много хубаво, сте въплотили въ него трагедията на тишината. На нашата тишина... Бѣдния, какъ крета... също като насъ... като всички ни. А вие, не сте ли изгубили надежда, че той, нѣкога, простотѣй- ще изтърси бременото отъ болка и тишина?

ЖОРЖЪ. Заклевамъ се, че вече нищо не разбирамъ отъ тази философия.

ЛИЛИЯ. И азъ. Но, мене ми се струва, че чувствамъ.

АНДРЕЙ. /къмъ Жоржъ/ Вие не разбирате, защото за васъ бременото е само скука. /къмъ Мира/ Какъ мислитѣ, не възприемате ли и вие, малко едностранчиво "Човѣка подъ бремене"?

МИРА. Едностранчиво?

АНДРЕЙ. Да. Защото, нѣкога, азъ искахъ да символизирамъ съ него, не само страданието, а и много други неща. Нѣкога мислехъ, че този човѣкъ, въобще нѣма да се освободи отъ предразсъдъцигъ, отъ низерията, отъ въртата си, че върши подвигъ, като носи това бремене.